

Péter Márta

szögek a betonban

*már hét éve
nem öregszel
tested a
változatlanba
örökölt
már tíz éve
már száz és
ezer is lesz
hogy lelked
vitte lábad, s benned
őt
(érezve)
felelni akartál a
sejtett szóra
megfelelni
íjvonású arccal
ahogy minden látható
bomlott és nyilvánult
homlokod mögött és
lelked lélekezett
belőle
hogyan bírtad a súlyt, és
tested a testét
hogy bírtál egy lenni
magaddal,
vele*

*a hajléktalanlét nem
tiéd, neked nem alternatíva,
szóltad a messzin függve
rég' a délinél (élet-
pályaudvarnál), de a
keleti volt a messzi, és
a nyugati lett a vég.
ott vagy, ha arra járok*

lebegsz a koldulók romló
testei fölött, téblábol lelked
szárnya
suhint.

és jár a busz,
megint vonatot látva
(az utca is vágány és
sötét) a sok ablak meg
gyéren világol, párakosz
árnyak, illó
test-tárgyak
vetkőznek, öltöznek,
éjen is napra, áttetszőn
mindennek, egy kívülső
lényi világban,
nem kopnak a sínek, lassú
szerelvény ez, helyben-
jár, mint benne a
gondolat. és lassú a
mozdulatnyi mozgás
nincs iránya, íve
miértje
csak
lélegzi a lehetőséget
és elér a kéz is
valahová, tán emlékszik
még, emlékből
indul lepedőhöz,
ágyhoz, emlék a
test (az egykori)
amit sikált és becézett
(még saját ágyban)
de ez szagos
vagon – életszagos
hálókocsi,
helyben járó
életeknek

jössz a síneken
lebegsz hosszú
tagokkal, fiú-
férfiként, s veled
a nyár, a fények kertje
ahol a test még nem

*bűntárgy, még
önmagát jelenti, a bőr
tudása is
a belső formára
szegezve, együtt mozog
a lennival, már
teremtése által*

*ahogy a fa, 'mikor
vonatunk elé ugrott
(vihartól eredve)
zöld életét
sínre vetve; sokáig
döngött a vagon alja, míg
szétfeszült a növényi test,
ellenfeszült a vasnak és
keresztbe akadva, forogva
hasadva eldobálta sorsát.
s közben valaki elmesélt,
hogy érdekes,
mindkettőnek a fejét tépte le
a mozdony, aztán végtagjait
(a hajléktalanoknak,
akik voltak).
gyönyörű szó a hajlék
az otthonhiány úrfogalma
véges védtelenje a
hallatlan semmit idézve
de attilád szeme zárva
valakik lenéznek és
félnek józsefet
kényelmetlen látni őt
növényi testét
embernövényt, embert,
a sínre alvadt vért
kifordult valót
a fák kiáltásait*

*fénylesz, s tőled a
nap, az égi-test
(szeretted őt, a
valahogy rokont)*

*milyen régi ez a két nap
meg a harminc óra is*

*a múltból ismétlődve benn
hányszor ilyen volt már
és lábon hordom ki
magam
levetett ruháim
énem és
tiédet,
hordom
hordalak
mint a sámlit.
egyszerű,
egy-ügyű darab,
kis ácsozat
vajon volt-e pár
a dombon, a nagy
várakozásban, a
sírásban, mikor a
segítség messze van
az éjszaka hallgat
de a bábész nép
cirkuszt vár, vége-
mutatványt, a
lélek ellehelését
strázsálja, csak a rettenet
űzi el, amikor meg-
remeg a föld, a sziklák
inogni kezdenek és
meghasadnak lángot
okádva*

*jössz a síneken
szép mezítelenben
magasodsz, lépsz, lebegsz
arányaid metszetében
a súly, mint valaki
benned, énvilágod
énen túl, ahogy
tested, a
testesülést viszed
a járműt, föld-
égi művedet
hogy itt lehess
miből építve,
kitől*

a téllal nincs bajod
és nem volt a nyárral,
az őszt, tavaszt is
kaptad, fogadtad időd
bentkörében, ahogy
a lévő mindenséget is.
az első pillanattól
alkalmas tanítvány
voltál. készen születve
bármire, sorsra
mással osztozódva

fekszik párna nélkül
odaajánlóda
csontjain
mészből kelt fehér
szolgán, akít
vonszol, aki
vonszolja őt, s
benne az érzést
fényűző létkolompot
és a belső jajzsivajban
kihagy az élet bennem
s közben hol vagyok.
nézem a csontokat
fenséges tiédet és
a kövön másodat
belőled gyűrt formát
érezem a hideget
a forró húgy
hűlését, nedvnyomát,
ahogy kicsapódik és
ráfagy a csontra

múló húsaid laktad
bent élted őt, művedet, ám
a romlás nem ért el, a másik
partig nem ér, ahol a hely
benned és kívüled összehajlik
és szeretve fogva tart
felfogja hangod és szívedet
míg vérvíz szivárogo emlék-
testből, sebedből, ahogy
vonszolod azt is
a kapuig vissza

a zuhanásig, ami valahol
elkezdődött (veled és általad
lét-éjből hasítva rést)
de a levegőtől
rothadunk, a fény
aláz, 'hogyan kibontja
titkaink
földmagunkat, míg
fogy a maradék idom
a kitett való, isten
arcának árnyékos darabja
fogatlanmély szóhalál

mi marad belőled

mi marad a testből
sovány tetvekből
kelésekből, gennyből
ahogy önvakaró
hullámszik kabát-
béléshez lapulva
hullámszik bent
dörgölőzik
és a bélés redőin
megakad a bőr.
talán a tetvek is
pusztulnak a vonat-
utcában, 'hol ezüst
torok lehel az égre
égéstermék, melléktermék
magasba köpése lehet
megváltás gyenge
állatoknak is. a fönt kibírja,
az igazságot is elbírja
és a melléktermék
betonágyán ki-betakarva
kábán önértés-
telenítve van ő

a hely benned és kívüled
összehajlik
összetükröződik arcod
arcaidban
mindig téged látlak
mindenből kikelve

ragyogsz
árnyéktalan, mert a
régi, sosevolt ragyogás
törött darabja
voltál, a ragyogás
tört beléd
abból testesültél
abból szabadságod
(.....), és
magadra vetted
a földet, nagy lelkerővel
uralkodván tested gyengeségén
alkalmas tanítvány voltál
és tanítvány maradtál
az alázat fényében láttad
őt, magadon túl is
magadban

fekszik egy padon
koszos szemfedél alatt
rongy alatt rohad
csak a cipőtlen lábak
azok
és odafordulsz, a bűz
kéri fordulásodat, a
csupasz láb
sebei

szögek a
betonban

suhint a szárnyad és
bennünk szárnyulsz
idegen könnyűség a
vonszolásban
áttetsző bomlás
az égen
véred útján
közelítünk
a közelhez
melegedni

és melegült
hevült, míg
használt testében

*fogalmazta a véget
ahogy festi, színezi
s majd leveti
ünnep tájon
(szőnyegben
szorosságban)
és nedvei is tűnnek a
tűnés-képen
benzin lángban
szénfekete zsugor-
ságban*

*félreverték a
harangot a tűz
miatt, a tűztől
féltek, de a
fénytől
ahogy arcod vele-
fényzett (el-
menővel)
a
régi arc
hatodik
teleholdkor
s azóta is
hányadik
telésben*

*suhint a szárnyad
és bennünk
szárnyulsz
idegen könnyűség
a vonszolásban
áttetsző halál
az égen
és arcunkká
gyötrül egy
arc*